

GINA DURFDE EINDELIJK VOOR ZICHZELF TE BEGINNEN

“Plotseling besepte ik dat er wel degelijk mensen zijn die op mijn werk zitten te wachten”

Jarenlang had Gina Wijsman (46) een goedbetaalde baan op de beurs. Tot ze na vijftien jaar werd ontslagen. Toch nam ze juist daardoor een stap die ze anders nooit had genomen: ze werd interieurontwerpster. “De veiligheid van een goed salaris was ik toch al kwijt, dus wat had ik nog te verliezen?”

*Interview: Laura van der Meer
Fotografie: Bernice van Wissen*

“Op mijn 24e wist ik absoluut niet wat ik wilde. Studeren, voor mezelf beginnen, een vaste baan? Ik had geen idee. Op een dag solliciteerde ik volkomen ondoordacht op een vacature bij de optiebeurs. Hoewel ik niet eens wist wat opties waren, werd ik toch aangenomen. Mijn taak was om in de hectiek van de beursvloer de koersen uit te typen. Ik bevond me daar in een echte mannenwereld, waar ik al met al een heel leuke tijd heb gehad. In de jaren die volgden, studeerde ik in de avonduren zodat ik intern kon doorgroeien naar een financiële beleidsfunctie. Ruim vijftien jaar heb ik met veel plezier op de beurs gewerkt. Maar ook al had ik nog steeds een behoorlijk salaris, mijn baan werd steeds meer uitgehouden. Vaker en vaker vulde ik mijn dagen met koffiedrinken en internetten. Dat gaf me een bijzonder onbevredigend gevoel en het was ook raar om opvang voor mijn kinderen te moeten regelen terwijl ik vervolgens nutteloos op kantoor zat. ‘Het komt allemaal wel goed,’ zei mijn leidinggevende, ‘we zoeken iets anders voor je.’ Maar dat is nooit gebeurd. Mijn baan kwam te vervallen en er was niets anders waar ze me voor nodig hadden.”

Gedurfd idee

“Mijn ontslag voelde als een enorme teleurstelling. Ze hadden blijkbaar niets voor me over, terwijl ik zo lang voor dit bedrijf had gewerkt. Toch was ik ook vastberaden om zo snel mogelijk iets nieuws te vinden. Dat viel alleen nog niet mee. De vraag naar werk was veel groter dan het aanbod. Ik solliciteerde overal op, maar kreeg afwijzing na afwijzing. Ik werd er behoorlijk moedeloos van en probeerde redenen te verzinnen waarom ik nergens werd aangenomen. Was het de manier waarop ik mijn brieven schreef? Had het te maken met mijn cv of lag het gewoon aan mijn leeftijd? Vooral dat laatste vond ik zo’n onrechtvaardig idee, dat ik bleef schrijven. Totdat mijn loopbaancoach me op een dag heel voorzichtig vroeg of ik niet misschien een tweede carrièrekeuze had waarop ik me kon richten. En plotse-ling hoorde ik mezelf zeggen dat ik het allerliefst voor mezelf zou beginnen. De veiligheid van een goed salaris was ik toch al kwijt, wat had ik nog te verliezen? Vrijwel meteen nadat ik die wens had

geuit, ben ik op papier gaan zetten wat ik nou eigenlijk echt wilde. Wat mij gelukkig maakte was het bedenken en ontwerpen van dingen, het werken met stof, hout en verf: daarmee was ik in mijn vrije tijd altijd bezig. Ik meldde me aan voor de opleiding binnenhuisarchitectuur en ben cursussen gaan volgen in verftechniek om meubels op te knappen en te restylen. Zo ontstond geleidelijk het plan om interieurontwerper te worden, maar ik vond het zo’n enorm grote stap, dat ik ook doorging met solliciteren.”

Het moest lukken

“Een jaar lang heb ik ontzettend getwijfeld: was het wel realistisch om me als zelfstandige te vestigen? Zou het lukken om op die manier in mijn eigen onderhoud te voorzien en niet bij mijn man te hoeven aankloppen? Via vrienden had ik inmiddels een betaalbare atelierruimte gehuurd, maar nog steeds werd ik voortdurend overvallen door de gedachte er vooral niet mee verder te gaan. De ommekeer kwam op een warme zomerdag, toen ik met het raam

aan. Toch heeft het me misschien ook dat extra zetje in de rug gegeven. Dit mocht niet mislukken.”

Goed voorbeeld

“Soms maak ik werkweken van vijftig uur, maar mijn werktijden zijn flexibel. Als het nodig is, ga ik in de avonduren door om overdag de kinderen uit school te kunnen halen. Zelf zie ik die uren niet als een grote opgave, ik kruip met alle liefde achter de tekentafel. Het voelt zo goed dat mijn creativiteit zich heeft kunnen ontpoppen. Het leuke van mijn werk is dat het resultaat tastbaar is. Ik word er heel blij van om een interieur te ontwerpen dat bij mijn cliënt past of om een onooglijk meubeltje weer mooi te maken.

Nu mijn bedrijf eindelijk loopt, kan ik me niet voorstellen dat ik dit ooit weer zou willen inruilen voor een kantoorbaan. Achteraf gezien was mijn ontslag de perfecte aanleiding voor een ommezwaai. Ik was in de veertig, ik had die carrièreswitch niet meer eindeloos kunnen uitstellen. Mijn kinderen geven me het gevoel dat ze trots

“In het begin heb ik me er echt op verkeken dat de uitgaven veel hoger waren dan de inkomsten”

wijd open in mijn atelier aan het werk was. Er liepen twee vrouwen voorbij, die ik tegen elkaar hoorde zeggen hoe blij ze waren dat er een atelier in de straat was gekomen en hoe mooi ze de spullen voor het raam vonden. Oké, dacht ik toen, kennelijk zijn er wel degelijk mensen die op mijn werk zitten te wachten. Vanaf dat moment was de knoop doorgemaakt. Mooi en Anders, zoals ik mijn bedrijf noemde, was geboren. Waar ik me erg op heb verkeken toen ik startte, was dat de uitgaven veel hoger waren dan de inkomsten. Je kunt wel inschatten wat je denkt te gaan verdienen, maar daarna moet je het nog waarmaken. Het was dan ook behoorlijk slikken toen mijn man besloot zijn parttime baan op te geven om zich volledig aan zijn eigen praktijk te wijden. Hij had er schoon genoeg van om in loondienst te werken. Stiekem baalde ik van zijn timing: waarom moest hij precies op dit moment dit besluit nemen? Want nu kwam het er wel heel erg op

op me zijn. Aan hen wil ik laten zien dat je moet doen wat je hart je ingeeft. Ik houd ze voor dat een werkweek van veertig uur aanvoelt als een van tachtig uur wanneer je een baan hebt waarin je het niet naar je zin hebt. Het is verleidelijk om een baan met een goed salaris te verkiezen boven het werk waar je hart ligt. Maar het gevoel dat ik niet meer aan die gouden ketting lig, is onbetaalbaar.” □

www.mooienanders.nl

Van de Nederlandse beroepsbevolking heeft tachtig procent van alle werkenden een vaste aanstelling. ZZP'ers – zelfstandigen zonder personeel – zijn dus ver in de minderheid. Toch groeit hun aantal jaarlijks, wat mede wordt veroorzaakt door de recessie. Er zijn meer mensen zoals Gina, die na hun ontslag de stap zetten om zelfstandig te gaan werken.